

Сега нѣкой ще каже: щомъ човѣкъ изгуби всичко, тогава той не трѣбва да мисли да чувствува, да дѣйствиува. Казвамъ: ако мислитѣ и чувствата на човѣка сж неправилни, тѣ създаватъ тревоги, безпокойства, отъ които той остарява преждеврѣменно. Ние говоримъ за трезвитѣ мисли, за чиститѣ и благородни чувства, които свързватъ човѣка съ Бога и даватъ просторъ и полетъ на неговата дѣйностъ. Напримѣръ, тревожни сж мислитѣ, когато се смущаваме, какъ ще прѣкараме живота си, дали ще бждемъ здрави, ще имаме ли достатѣчно сръдства и т. н. Питамъ: когато царскиятъ синъ постѣпва въ училище, трѣбва ли той да мисли, кой ще го подържа, колко пари ще му се изпрацатъ, кой ще му прислужва и т. н.? — Той не трѣбва да мисли по тия въпроси. Веднѣжъ изпратенъ на училище, отъ него се иска само да учи, а за всичко останало, бащата поема грижата. Ако синътъ е мързеливъ и не учи, той ще понесе послѣдствията на своя мързелъ: голѣми нещастия ще се струпатъ върху главата му.

Казвамъ: вие сте такива царски синове, пратени на земята да учите. Благодарете на Бога за всичко, което имате: свѣтлина, въздухъ, вода и хлѣбъ. Какво ви трѣбва още? — Да учите! Единъ день, като се върнете отъ тази голѣма екскурзия на земята, вашиятъ Баща ще ви запита: какво научихте досега? Така ще ви питатъ и вашитѣ познати, като се научатъ, че сте били на седемътѣ рил-